

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **JUDr. F. K.**
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Raškovou
sídlem Šaldova 466/34, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy České republiky**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti
osoby zúčastněné: **Ředitelství silnic a dálnic České republiky**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M.
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.9.2018 č.j. 107/2018-120-SSP/5, ve věci
povolení stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22.6.2018 č.j. 22490/DS/2013-13/Tl zamítnuto jako nepřipustné.
2. Žalobce namítl, že 1) je vlastníkem pozemku p.č. X v k.ú. x, okres Náchod (dále také „pozemek 1“) a jak vyplývá z vyvlastňovacího řízení, tento pozemek je určen ke stavbě „Dálnice D11, stavba 1107 Smiřice – Jaroměř“, jejíž nedílnou součástí je i stavba stavebního objektu SO 112 – Okružní křižovatka přeložky I/33 a I/37. Žalobce je také vlastníkem pozemku p.č. X v k.ú. x, okres Náchod (dále také „pozemek 2“), tento pozemek je součástí odvodňovacího zařízení, které již nyní slouží k odvodnění železnice a silnice I/37. Na uvedené zařízení má být napojeno odvodnění dálnice D 11. Součástí této stavby je i SO 352 (usazovací nádrž). Pozemek 2 je dotčen stavbou, ale i v důsledku imisí, neboť bude užíván pouhým napojením na stávající odvodňovací systém na základě jednoduchého fyzikálního principu, podle něhož „voda teče dolů“. Krajský soud v Ostravě uvedl v rozsudku sp.zn. 38 A 1/2018, že existuje jiné stavební řízení (než posuzované ve věci 38 A 1/2018 – pozn. soudu), které se žalobcových pozemků týká, konkrétně vedené Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, tedy nyní přezkoumávané řízení. 2) Stavba dálnice je podle žalobce nedělitelná, proto o ní má rozhodovat pouze Ministerstvo dopravy jako příslušný speciální stavební úřad. Pokud rozhodoval jiný úřad, je rozhodnutí nulitní. K nedělitelnosti dálnice žalobce argumentoval definicí dálnice podle zákona č. 13/1997 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), judikáty Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 3 As 45/2004-121 a č.j. 6 As 207/2014-36 a rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 16 Ca 492/96. 3) Žalobce namítl, že podle judikatury NSS se stavební povolení vztahuje i na části stavby výslovně nezmiňované ve výroku stavebního povolení, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby (rozsudky č.j. 3 As 24/2007-114, č.j. 7 As 130/2013-29). 4) V žalobě se dále nachází „krátký exkurs do historie dálnice D 11-1105“, ohledně ne hospodárnosti její výstavby. 5) Závěrem žalobce navrhl přerušit řízení v této věci, když je vedeno řízení o jeho kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19.8.2018 (správně 19.7.2018 – pozn. soudu) č.j. 38 A 1/2018-71.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí, zdůraznil, že ve stavebním povolení nebylo rozhodováno ani o jednom z žalobcových pozemků, a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Osoba zúčastněná na řízení (dále také „ŘSD“) navrhla zamítnutí žaloby. Nesouhlasila s žalobcovým názorem o nedělitelnosti stavby dálnice a poukázala na to, že žalobcovy pozemky nebyly součástí seznamu pozemků, o nichž se vedlo řízení. Žalobcova citace judikatury je účelová, vytrhává jednotlivé věty z kontextu.

5. U jednání dne 18.2.2019 žalobce nově tvrdil, že ministr dopravy rozhodoval za jiného stavu věci, podle přeprojektované dokumentace.
6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že stavebník - ŘSD - podal 16.12.2013 u Krajského úřadu Královéhradeckého kraje žádost o vydání stavebního povolení na stavbu „D11 stavba 1107 Smiřice-Jaroměř“ v rozsahu 7 stavebních objektů, v průběhu řízení celkem 3x zúžil žádost, takže rozhodnutím ze dne 22.6.2018 byla povolena stavba v rozsahu stavebních objektů SO 130 Přeložka silnice I/33, SO 131 Úpravy stávající silnice I/33, SO 136 Úpravy silnice I/37, SO 310 Dešťová kanalizace přeložky silnice I/33-část 1. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž uvedl, že jeho pozemek 1 je určen pro stavební objekt SO 112 Okružní křižovatka přeložky I/33 a I/37, a jeho pozemek 2 je určen pro stavbu odvodnění dálnice D 11. Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání jako nepřipustné, když vyložil, že žalobci nesvědčí právo účastníka tohoto stavebního řízení podle žádného z relevantních ustanovení zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Žalobce není vlastníkem pozemku, na kterém má být stavba prováděna, ani vlastníkem stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna (§ 109 písm. c/ a d/ stavebního zákona). Žalovaný se zabýval též tím, zda žalobce nemůže být účastníkem řízení podle § 109 e) stavebního zákona, tedy jako vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno, a na základě konkrétní argumentace uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že tomu tak není.
8. U jednání byl proveden důkaz přečtením listiny, založené žalobcem do spisu sp. zn. 38 A 1/2018, nazvané „Přepis části rozhovoru s ministrem Danem Ťokem v pořadu Události v regionech dne 31.1.2018“, a to v souvislosti s žalobcovým tvrzením uvedeným výše pod bodem 5 tohoto rozsudku.
9. K žalobní námitce 1) soud především uvádí, že stavební úřad v daném řízení vůbec nerozhodoval o stavebních objektech uvedených žalobcem v žalobě, tj. o SO 112 a SO 352. Jak sám žalobce uvedl, jeho pozemek 2 je součástí odvodňovacího zařízení, které již nyní slouží k odvodnění železnice a silnice I/37. Pokud se někdy bude rozhodovat o využití žalobcova pozemku 2 nad rámec dosavadního využití, bude to nepochybně řešeno v rámci rozhodování o povolení příslušné stavby, což krajský soud zmiňoval v rozsudku ze dne 19.7.2018 č.j. 38 A 1/2018-71, avšak zmiňoval to pouze v obecné rovině, v souvislosti s tím, kdo je příslušným stavebním úřadem. Krajský soud nijak nepředjímal, zda, kdy a v jakém konkrétním řízení dojde na žalobcovy pozemky – stavební řízení je řízením návrhovým a záleží na žadateli (stavebníkovi), v jakém rozsahu žádost podá (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20.10.2015 č.j. 29 A 30/2013-175). Žalobní námitka 1) je nedůvodná.
10. K žalobní námitce 2) soud potvrzuje, že zákon o pozemních komunikacích obsahuje definici dálnice v § 4 odst.1 (dálnice je pozemní komunikace určená pro rychlou dálkovou a mezistátní dopravu silničními motorovými vozidly, která je budována bez úrovnových křížení, s oddělenými místy napojení pro vjezd a výjezd a která má směrově oddělené jízdní pásy) a také vymezení součástí a příslušenství jednotlivých pozemních komunikací (§

12 citovaného zákona). Zákon o pozemních komunikacích však řeší především kategorizaci (již existujících) komunikací a otázky jejich provozu, nikoli jejich stavbu ve smyslu technických požadavků – k tomu slouží stavební zákon a jeho prováděcí předpisy. Ze zákona o pozemních komunikacích ani ze stavebního zákona přitom nevyplývá, že by jednotlivé stavby či stavební objekty – součásti dálnice – nemohly být rozděleny pro účely stavebního řízení. U rozsáhlých záměrů je naopak logické, že jsou projektovány jako celek (aby byla zjevná jejich funkčnost po dokončení), avšak pro výstavbu rozděleny do etap. Pokud jde o judikáty citované žalobcem, soud je považuje za nepřiléhavé a souhlasí s osobou zúčastněnou v tom, že žalobce vytrhává věty z kontextu. Ve věci ze dne 4.5.2005 č.j. 3 As 45/2004-121 se NSS zabýval řízením o dodatečném povolení stavby v rámci řízení o odstranění stavby v režimu § 88 odst.1 písm.b) tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., a také ve věci ze dne 11.11.2014 č.j. 6 As 207/2014-36 šlo o řízení o odstranění již stojící stavby. Vzhledem k tomu, že v nyní přezkoumávané věci se jednalo o povolení stavebních objektů týkajících se silnic I. třídy (I/33, I/37), byl v souladu s § 40 odst.3 písm.d) zákona o pozemních komunikacích příslušný k rozhodování krajský úřad, zde konkrétně Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Zcela nepřiléhavý je i žalobcův odkaz na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.3.1997 sp.zn. 16 Ca 492/96, když žalobce sám z něj vyjímá, že obecný stavební úřad nemůže povolit stavbu, která spadá do působnosti speciálního stavebního úřadu – v nyní přezkoumávané věci to byl právě speciální stavební úřad, který správně ve věci rozhodoval (srov. § 15 odst.1 písm.c/ stavebního zákona). Žalobní námitka 2) je nedůvodná.

11. K žalobní námitce 3) soud podotýká, že situace v žalobcem namítané věci popsané v rozhodnutí NSS ze dne 21.11.2007 č.j. 3 As 24/2007-114 je odlišná od nynější především tím, že tam byla dána pravomoc jednoho stavebního úřadu „k celé věci“ (fakticky šlo o stavbu garáže, která byla výslovně uvedena v rozhodnutí, a o stavbu jediné možné příjezdové cesty k ní, která nebyla výslovně uvedena v rozhodnutí, ale vyplývala z projektové dokumentace). Soud i s poukazem na již řečené výše v bodě 10 považuje tento judikát za nepřiléhavý k nyní projednávané věci a připomíná, že nelze vycházet jen ze znění samotné právní věty, ale je třeba srovnávat vždy srovnatelné. Stejně lze hodnotit žalobcův poukaz na rozhodnutí NSS ze dne 24.7.2014 č.j. 7 As 130/2013-29 (stavební úřad příslušný k celé věci, v rozhodnutí nezmiňovaná část stavby – schodiště k nově budované bytové jednotce v domě). Žalobní námitka 3) je nedůvodná.
12. Pokud jde o žalobní námitku 4), soud připomíná, že předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcova odvolání jako nepřipustného (čili procesní otázka žalobcova účastenství v řízení), proto soud považuje za nadbytečné vyjadřovat se ke „krátkému exkursu do historie dálnice D 11-1105“. Žalobní námitka 4) se míjí s předmětem přezkumu, je nedůvodná.
13. K přerušení řízení (5) soud neshledal důvod, když žalobcem zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 19.7.2018 č.j. 38 A 1/2018-71 byl rozsudkem NSS v mezidobí zrušen a Krajský soud v Ostravě rozhodl nově ve věci 18.2.2019 pod č.j. 38 A 1/2018-118.
14. Pokud jde o žalobcovo nové tvrzení u jednání (bod 5 tohoto rozsudku), soud připomíná, že žalobce může rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst.2 s.ř.s.). Proto soud nepovažuje za nutné vyjadřovat se ani k formě, natož pak k obsahu „Přepisu části rozhovoru s ministrem...“, když žalobní bod o údajné tajně provedené nové projektové dokumentaci je opožděný.

15. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.
16. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.
17. Výrok o náhradě nákladů osoby zúčastněné je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud jí neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. února 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu